

ГЛАВА МД.

(Иосифъ стори да турать чашата му во вретичето на Вениамина.)

И заповѣда (Иосифъ) на домашникѣтъ си печитель, и говореше: напълни вретичата на-человѣцѣте съ хранѣ, колкото могатъ да събератъ, и тѣри сребрето секомъ во устїето на-вретичето мѣ.

2 И тѣри чашата моя, сребърната ми чаша во устїето на-вретичето што е на-най-младдыа, и сребрето на-житето мѣ. И онъ направи споредъ словото што мѣ рече Иосифъ.

3 На утриньта томъ се разсъмна, испратиха-се человѣцѣте, они и ослите имъ.

4 (И) когато изаѣвоха изъ градътъ, преди да се отдалечатъ многу, рече Иосифъ на домашникѣтъ си предстоитель: стани, та тѣри сѣдъ человѣцѣте: и като ги пристигнешъ, речї имъ: защо ми въздадохте зло вмѣстѣ докро?

5 Не (е) ли таа (чаша), изъ която пїе господинъ мой, и съ която нестѣжнѣш превижда? заѣ направихте вїе като сторихте това.

6 И онъ томъ ги пристигна, рече имъ тїа словеса.

7 А они мѣ рекоха: защо ли господинъ нашъ говори споредъ тїа словеса? да не кы далъ Богъ, рабите твои да стератъ такова иѣще!

8 Вто сребрето, което намѣрихме (първкѣтъ пѣтъ) во устїето на-вретичата наши, върнахме ти (го) изъ землата Ханаанска, и какво (ли сега) щехме да украднеме изъ домътъ на-господина твой сребро или злато?

9 У което изъ рабите твои намѣрише, нека